

15.11.2020 – 23.ned. po Trojici – predposl. ned. cirkevného roku - Záv. Poruba

„...Ak zrno pšeničné, ktoré padlo do zeme, neodumrie, ostane samo, ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu.“

Evanj. Jána 12,24

Na posledné novembrové nedele pripadá nám koniec cirkevného roka. Keď človek prejde v živote úsek cesty, je to vhodná chvíľa k tomu, aby sa na chvíľu zastavil, poobzeral i zamyslel. Pohľad na prírodu nás naplňa radosťou, čím všetkým nás obdarila, na druhej strane vidíme, že odumiera. A to nás naplňa smútkom, lebo si uvedomujeme, že s odchádzajúcimi rokmi pominieme sa aj my, aby na našom prázdnom mieste nové pokolenie snívalo svoje sny a plánovalo svoj život.

Krátkosť ľudského života nás pri jeho hodnotení privádza do zúfalstva. Kým sme mladí a ešte pri sile, môže sa nám zdať, že je krásny a plný veľkolepých plánov. Ale aj ten najdlhší život rýchlo preletí a potom, keď sa pominie, nevieme o ňom povedať iba toľko, že bol kratší ako vzdych. Vedomie, že raz príde koniec všetkému, môže sa stať tak mučivým, že táto myšlienka nás prenasleduje celý život a svet tu potom nie je nič iné, ako veľké utrpenie, strach a hrôza pred koncom, o ktorom nevieme, kedy a kde nás zaskočí. V pocite nestálosti života a vo vedomí, že všetko i tak pominie, môže sa nám zdať, že život nemôže mať vyšší cieľ – stačí keď sa snažíme všetko čo najlepšie využiť, čo nám život dáva, lebo aj tak príde koniec. Ale potom žijeme len pre krátku prítomnosť. Na chvíľu môže takýto život byť zábavný, snád' mu nechýba ani úspech a blaho, ale aká je to radosť keď nás pri tom vždy prenasleduje strach, že každú chvíľu môže prísť koniec?! Pri takomto tápaní života nemožno poznať pravú múdrosť, lebo je tu ustavičný strach z konca.

Pravý zmysel svojho života nájdeme tam, kde prekonáme tento strach, kde pochopíme hlboký súvis medzi životom a smrťou a kde vidíme ako jedno z druhého vyplýva. Preto veriaci človek i uprostred pomínutelnosti všetkých javov okolo seba, od nestálosti a pomínutelnosti všetkého dvíha svoj zrak k výšinám a pozerá k večnosti. Naš zrak nemôže spočinúť len na odumierajúcej prírode, ale na Pánovi Ježišovi, ktorý sám prijal na seba smrť a ukázal nám, v čom spočíva skutočná hodnota života a smrti. Pán Ježiš sa vyrovnal so svojou smrťou, kde pochopil, že táto smrť neznamená úplný koniec všetkého snaženia, desivú prázdnotu, za ktorou už nič nie je, ale kde videl zmysel a cieľ svojej obeti, čo tak krásne vyjadril v malom, ale nesmierne hlbokom podobenstve, ktoré povedal o sebe samom: Ak zrno pšeničné... neodumrie, ostane samo, ale ak odumrie, prinesie veľkú úrodu. Tu s odhodlaním berie na seba smrť za iných a zanecháva nám krásny príklad o tom, čo dáva nášmu životu trvalú hodnotu. A aký by bol nesmierne krásny život na tomto svete, keby sme my, ktorí žijeme sebecký, bezcieľne, len pre krátku prítomnosť, pre dnešok a nie sme v stave priniesť ani tú najmenšiu obeť pre svojich najbližších – počuli – čo nám Pán Ježiš hovorí. Jeho

slová aj nám ukazujú, že najkrajšie v našom živote je to, čo sme urobili pre iných, a že náš život má len natoľko cenu, nakoľko sme v ňom schopní obetovať sa pre iných. Lebo ak zrno neodumrie, ostane samo. Najväčší tyrani boli vždy obklopení najväčšou samotou a prázdnotou. Krutý rímsky cisár Tiberius, za panovania ktorého bol ukrižovaný aj Pán Ježiš, posledných jedenásť rokov svojej vlády prežil na ostrove Capri, vzdialený od Ríma a senátu v hroznom strachu a samote. A koniec zlopovestného Neróna je priam otriasajúci. Keď dostal správu, že ho opustilo vojsko, prosil centúriov a pretoriánov, aby ho odprevadili na úteku, ale tí odmietli. Keď sa dozvedel, že od neho odišla stráž, poslal pre priateľov. Keďže nikto neprišiel, vybral sa za nimi, ale všetky dvere boli zatvorené a kým sa vrátil, stráž mu dokonca ukradla jed. Zháňal sa po niekom, kto by ho preklal mečom, ale nikto to nechcel urobiť. Nakoniec tom urobil sám keď videl prichádzajúceho nepriateľa. – Naopak, tí ktorí neváhali priniesť najväčšiu obeť, aj na popraviske cítili, že s nimi sú milióny na celom svete a toto vedomie ich dvíhalo a dávalo im silu pre najväčšiu obeť. Majster Jan Hus, v žalári v predvečer svojho odsúdenia na smrť 10. júna 1415 písal list českému národu a nie len jemu. Z jeho listu cítiť, ako sa aj v tých najťažších chvíľach cíti spojený so všetkými blízkymi a jeho smrť i príklad ukazuje aj nám, že pravý cieľ nášho putovania je žiť tu, pracovať a obetovať všetky svoje sily pre dobro, pravdu a krásu, ale pri tom očami hľadiť k večnosti. Len v tomto spojení: žiť tu a hľadiť k večnosti, môžeme zodpovedne splniť svoje poslanie. Ak by sme z tohto spojenia vypustili prvú časť, znamenalo by to únik zo života, z tohto sveta, neplodné sebaodriekanie. Zrieknutie sa druhej časti tohto spojenia znamenalo by žiť len pre krátku, prchavú prítomnosť, využiť všetko, čo život dáva bez ohľadu na iných. Boh chce, aby sme žili v tomto svete, ale zostali Jeho. Preto si uvedomme, že žijeme tu na tejto zemi, tu máme svoje poslanie, ale pri tom pozeráme k večnosti. Amen .

Modlitba: Pane Ježiši, ďakujeme Ti, že si náš Pán a Boh náš. Obetoval si sa za nás na kríži, porazil moc smrti a nám nehodným tak dávaš večný život a spasenie. Vďaka Tvojej obeti sa tak nemusíme viac báť svojej smrti a ani zostávať v žiali, keď nás mnohí naši blízki predišli do brán večnosti, či pochybovať o svojej budúcnosti. Ved' keď Ty žiješ, aj my budeme žiť. Potešuj nás mocou svojho Svätého Ducha a daj, nech sa naša viera nikdy nekláti. Amen Otčenáš...

Odporúčané piesne: 685, 676, 667

Na povzbudenie: NÁDEJ JE TO, ČO NÁM POMÁHA PREŽIŤ V CHAOTICKOM ZMÄTKU ŽIVOTA.